

VALHEET JOUHIIN USKOMME

WSOY

JUKKA HAKALA

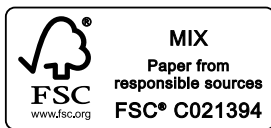
JUKKA
HAKALA

VALHEET
JOIHIN
USKOMME

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© JUKKA HAKALA JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-48159-2
PAINETTU EU:SSA

I

1.

»ONKO MATILLA meidän luottamus?»

HP tiesi, että samalla hetkellä, kun hän päästi kysymyksensä CapIcen hallituksen kokoushuoneeseen, Matin päivät olivat luetut. Epäluulo oli kylvetty, se kasvattaisi satonsa viikoissa, vaikka keskellä harmainta marraskuuta.

Ei hänellä ollut mitään Mattia vastaan. Hän oli vain kärsimätön, tällä menolla yritys ei kasvanut tarpeeksi, ja se oli ainoa asia, joka häntä kiinnosti, joskin päivä päivältä vähemmän. Hän ei oikein enää viihtynyt roolissaan pörssiin listatun pääomasijoittajan hallituksen puheenjohtajana, satunnaisena taiteenkeräilijänä, aika ajoin sen ainoan laadukkaan naistenlehden henkilökuvissa, bisneslehdet olivat hänet jo unohtaneet.

Vielä vähemmän hän viihtyi tässä huoneessa. Pari vuotta sitten yritys oli muuttanut trendikkäänä markkinoidulle alueelle parin kilometrin päähän keskustasta, sieltä minne vanha raha oli perinteisesti linnoittautunut. Vesijättömaalle oli rakennettu steriilejä toimistoja ja asuntoja, sikin sokin alueen vanhojen teollisuushallien sekaan.

Helsingin lennokkaasti kirjoitetussa kaupunkistrategiassa kaupunginosa edusti kerroksellisuutta, aika-

kaudet kävivät hedelmällistä vuoropuhelua ja erilaisten kosketuspintojen hankauksesta syntyi uutta ja mielenkiintoista: innovatiivisia yrityksiä, luovaa kaupunkikulttuuria, kuntapoliitikoiden niin himoitsemaa aineetonta taloutta, joka kaikessa epämääräisyydessään sopi mainiosti ajatushautomoiden kaupungille myymiin globalisaatiota hyväileviin visioihin.

Todellisuudessa alue oli ruma, kolmostason arkkitehtien suunnittelema ja halvasti rakennettu lähiö, halpa imitaatio Kööpenhaminan kaltaisten oikeiden kaupunkien rannoille nousseista ja tieteiselokuvista inspiraationsa saaneista asuinalueista.

Hallituksen kokoushuone antoi tuuliselle korttelipihalle. HP oli toisinaan kaikonnut keskustelusta ja jäänyt katselemaan vastapäisen talon suurten ikkunoiden verhoamatonta elämää.

Aamukahdeksalta jättimäisen näyttönsä taakse istuu-tuva, aina samaa vihreää t-paitaa käyttävä nuorimies, ehkä säntillinen graafinen suunnittelija, bitcoineja treidaava firettäjä tai humalaisten jenkkiurpojen yöllisiä rahoja putsaava pokeriammattilainen. Viereisessä akvaariossa pientä lasta yhdessä ja suurta puhelinta toisessa kantava nainen, jolle vaikeampaa oli irrottaa otteensa jälkimmäisestä. Eläkeläinen, joka puolilta päivin otti kirjahyllystä lehden ja alkoi hyvällä itseään housujen päältä, samalla tarkkuudella kuin hänen takanaan päivystävä seinäkello, juuri sellainen, joka kuului HP:n lapsuudessa rintamamiestalojen vakiovarustukseen ja kumahteli tasatunnein.

Ilo loppui, kun firman lakiasiaintohtaja oli kerran nähnyt pornoa erään huoneiston satatumaisesta taulutelevisiosta. Pettämättömällä logiikalla hän päätteli, että jos me voimme erottaa täältä punaisena hehkuvan terskan, vastapäisestä talosta nähdään myös meidän videotykittämämme excelit ja powerpointit, rahanarvoiset numerot ja suunnitelmat. Sen jälkeen hallituksen kokoukset käytiin suljetuin ovin ja verhoihin. Sen jälkeen HP halusi niiden päättyvän mahdollisimman nopeasti.

»Ei Matti ole kyllä suurempia virheitä tehnyt», Hoffman, Matin uskollinen liittolainen, puolusteli.

Hoffman vetosi firman lukuihin, jotka olivat tasaisen tylsän laimean hyvät. Miksi korjata jotain, mikä ei ollut rikki? Olihan Matilla haasteensa, vanhan liiton mies, niin harmaa, ettei kiinnostanut mediaa, ei edes aikuisten värityskirjoja, kuten hallituksessa toisinaan vitsailtiin. Mutta ei kai se niin suuri synty ollut.

Kun ei tee mitään, ei tee virheitäkään, HP ajatteli mutta jätti sanomatta.

Hän ei pitänyt Hoffmanista. Mies istui hallituksessa vain koska hänen isänsä oli aikoinaan tehnyt hyvät kaupat ja saanut suvulleen tukevan siivun firman osakkeista. Hoffman oli lihava, eikä HP voinut sietää läskejä. Hän tiesi, että hänen inhonsa oli lapsellista, nykyisin varmaan jo rasististakin. Eihän ketään saanut enää edes leikillään sanoa läskiksi, piti puhua kehopositiivisuudesta ja eheästä minäkuvasta. Mutta kun se kuva ei mahtunut edes peiliin.

Hyllyvä liha ei ollut hänen juttunsa. Se oli osoitus heikkoudesta, maltin ja itsehillinnän puutteesta.

Lihavat eivät olleet hetkeäkään hiljaa, silloinkaan kun eivät mitään sanoneet. Koko ajan jotain puuskutusta tai ähinää, laihduttaisivat edes. Mutta eivät he laihduttaneet, koska heillä ei ollut itsekuria. He olivat kuin kutsujen naiset, jotka sanovat, että suklaarasia pitää viedä heti pois huoneesta, etteivät he enää ottaisi yhtään lisää näitä vastustamattomia herkkuja, vaikka paljon helpompaa olisi vain päättää olla ottamatta.

Ei hän näitä uusia ajokoiran kaltaisia triathlonistejakaan arvostanut. Nisti mikä nisti. Saahan sitä urheilla mutta pitääkö siitä tehdä elämää suurempi asia? Että on hikoillut trikoissaan kymmenen tuntia, polkenut munansa verille ja vielä haluaa kertoa sen koko maailmalle? Samanlaisia verkostoja niilläkin oli, yhdessä noustiin fillareilla jonkin ranskalaisen vuoren päälle ja yhdessä nostettiin potkut saanut kaveri takaisin hyvään johtajapestiin.

Yhtä tunkkaisia seurakuntia molemmat. Hiki oli hikeä, tuli se sitten läskistä tai sen poltosta.

Hän katseli Hoffmanin valkoista paitaa, kainaloista jo pitkin ihraista kylkeä levinneitä hikilautasia, tursuvia nappeja, housunkauluksesta irti pyristelevää ryppyistä helmaa, kunnes hän ei enää voinut. Hän arveli ilmeensä jo paljastavan, miten häntä etoi.

»Aina on hyvä olla vaihtoehtoja», HP sanoi ja perusteli toimitusjohtajakysymystä horisontissa hämöttävillä suurilla mahdollisuuksilla. CapIcen omistama biotekniikkayritys kehitti lääkettä alkoholismiin. Läpimurto oli lähellä, tässä oli mahdollisuus jättipottiin. Mutta lääkettä ei myydä pelkillä tieteellisillä faktoilla eikä vanhoilla kasvoilla.

»Ei viinalääkettä voi kaupitella ihminen, jonka käteen voi kuvitella kossupullon», HP sanoi, mietti Matin pulskea olemusta ja punertamaan taipuvaisia kasvoja.

HP kertoi, että viinalääke kiinnostaa koko maailmaa, ei vain laboratorioissa hiiriä leikkeleviä puolihulluja. Siksi heillä pitää olla toimitusjohtaja, jonka voi laittaa vaikka BBC:n suoraan lähetykseen. Matti on tottunut antamaan vain sähköpostihaastatteluja lääketieteellisiin julkaisuihin, kuvattomiin pumaskoihin, joissa on kahdenkymmenen sivun artikkeleita, niistäkin puolet lähdeviitteitä.

»Siinä se vielä pärjää. Mutta eihän sitä voi laittaa edes A-studioon, pelkkä kesätoimittaja syö sen elävältä.»

HP nousi tuoliltaan, se oli hänen tapansa kiirehtiä asioita. Hän käveli ympäri huonetta, selitti miten osakkeen hinta on numeroiden ja tarinoiden funktio, että numerot kertovat historian ja tarina tulevan, sen mitä voisi olla.

»Nyt meidän pitää katsoa rohkeammin sinne tulevaisuuteen», HP sanoi kun oli palannut takaisin tuolilleen.

Hallituksen jäsenet istuivat vaiti, punnitsivat HP:n sanoja. Hoffman naksutteli kynäänsä, pompotti sitä kokouspapereiden päällä. Yksi katon loisteputkista oli rikki, sen sirinä tuntui muuttuvan sitä kovaäänisemmäksi mitä pidempään hiljaisuus jatkui.

Lopulta Emmi, hallituksen kiintiönainen, fiksumpi kuin yksikään heistä, sanoi sen mitä kaikki ajattelivat.

»Jos ei se ole Matti, niin kuka sitten?»

2.

AKI HERÄSI PUHELIMENSA soittoääneen. Sänky oli vieras, hänen oikealla puolellaan nukkui goottihenkien ikäneito. Nainen hengitti raskaasti, meikit olivat tuhraantuneet kasvoille. Mustan pussilakanan alta paljastui pala kalpeaa reittä.

Puhelin jatkoi sointiaan. Aki nousi kyynärpäänsä varaan, huone tuntui pyörivän hänen ympärillään. Perjantai-illan tapahtumat pätkivät silmissä. Miten hän oli lähtenyt baarikierrokselle vanhan opiskelukaverinsa kanssa, miten hän oli kotimatalla poikennut vielä yksille Rautatieaseman kupeessa olevaan irkkupubiin, miten tämä vieressä koriseva nainen oli avannut keskustelun baaritiskillä ja hetken päästä taluttanut Akin Vuosaareen matkaavaan yöbussiin, miten nainen oli laittanut ensin hiukopalaa ja työntänyt sitten mărăsti suudellen makuuhuoneeseen.

Aki paikallisti puhelintaan, halusi vaihtaa sen mahdollisimman nopeasti, jotta tuo autuaasti nukkuva nainen ei heräisi, ja että he eivät joutuisi kohtaamaan toisiaan ilman alkoholin tarjoamaa suojaa. Hän näki mytätetyt farkkunsaa, kaivoi kännykän niiden taskusta ja huomasi, että soittaja oli HP.

Kun asia oli tärkeä, hänen pomonsa halusi kertoa siitä kahden kesken, tavalla, josta ei jäisi jälkiä. HP suhtautui epäilevästi sähköposteihin ja tekstiviesteihin, ei halunnut kirjoittaa mitään, mikä voisi myöhemmin kääntyä häntä vastaan.

Aki hengitti syvään, yritti selventää oloaan ja vastasi.

»Onko hyvä hetki?» HP kysyi. »On yksi juttu, joka ei saa missään nimessä vuotaa.»

»Joo», Aki sanoi ja kompuroi makuuhuoneen vieressä olevaan pieneen keittiöön, istui pöydän ääreen ja tunsu, miten pakarat liimautuivat keinonahalla päällystettyyn tuoliin. Lieden päällä lepäsivät eilisen yöpalan rippeet, muutama päistään tummaksi käristynyt ranskalainen ja nakinpala. Tiskipöydällä heidän yhteinen lautasensa, jonka reunoille ketsuppi oli jähmettynyt.

HP pyysi häneltä näkemystä firman tulevaisuudesta. Mitä hän tekisi CapIcen toimitusjohtajana, tiivis muuttaman liuskan esitys tulevasta suunnasta, tapaaminen parin viikon päästä.

Aki katseli ympärilleen, yritti ymmärtää kuulemaansa. Hän näki eteisessä lasten maastopyörän. Makuuhuoneesta kuului vaimeaa kuorsausta.

»Ja tietysti on itsestään selvää, että et puhu tästä mitään. Et kenellekään. Matti ei saa kuulla sanaakaan, mitään kautta. Hommien pitää jatkua kaikilta osin kuten tähänkin asti.»

Kun HP oli lopettanut, Aki noukki vaatteensa makuuhuoneesta ja pukeutui hätäisesti eteisessä, vältti kiusausta käydä vessassa, koska pelkäsi, että se viimeis-

tään herättäisi naisen, jonka nimen hän oli jo unohtanut. Hän livahti rappukäytävään ja painoi oven kiinni niin varovasti kuin osasi.

Kolmekerroksiset talot näyttivät kaikki samoilta, ja Akilta kesti hetken löytää sisäpihoilta ulos. Missään ei ollut taksitolppaa, joten hän hyppäsi metrooton. Sen oransseilla penkeillä humala vaihtui orastavaksi päänsäryksi.

Kotona hän kaivoi turhaan Buranaa, kylpyhuoneen kaapista löytyi vain yksittäinen vanha suppo Veeran vauva-ajoilta, varmaan jo tehottomaksi vanhennut. Hetken mietittyään hän repäisi sen kuorestaan ja työnsi sisäänsä, toivoi edes placebon vaikuttavan. Hän pani puhelimen äänettömälle ja hautautui sänkyyn.

★

AKIN VIIKONLOPUT olivat menneet viihteellä yhä useammin sen jälkeen kun Annastiina oli muuttanut Veeran kanssa Lontooseen. Vuoroviikkoinen isyys oli vaihtunut videopuheluihin ja pitkiin viikonloppuihin kerran kolmessa kuukaudessa. Elämä kulki kvartaaleissa niin töissä kuin vapaallakin.

Hän eli neljättä nuoruuttaan. Ensimmäinen meni kokonaan ohi ujouden vuoksi, toinen, opiskeluaika, tuotti jonkinlaisia tuloksia, ja kolmas oli elämän parasta aikaa. Hän oli itse ollut liian heikko tappamaan ensimmäistä pitkästä suhdettaan, mutta kun hänen avovaimonsa sen lopulta teki, hän otti sinkkuvuosistaan kaiken irti.

Hänellä oli tuolloin paitsi kokemusta myös itsevarmuutta. Oli hienoa olla kiinnostava niin parikymppisille uusia kokemuksia janoaville opiskelijoille kuin viittäkymmentä käyville puutteesta kärsiville yksinhuoltajilekin. Mahdollisuuksia oli joka puolella eikä ujous ollut enää esteenä. Usein paras iskurepliikki oli suorasanainen ehdotus lähteä panemaan. Mitä yksityiskohtaisempaa ja irstaampaa sen esitti, sitä paremmin se yleensä toimi.

Niille, joiden kanssa Aki pystyi kuvittelemaan pidemmän tulevaisuuden, hän oli oma itsensä. Mutta yhden yön suhteille hän improvisoi itsestään elämäntarinoita, joiden arveli puhuttelevan kuulijansa maailmaa.

Kerran hän lumosi Pataässässä nuoren filosofiopiskelijan kertomalla tekevänsä väitöskirjaa karaokevideoiden estetiikasta ja niiden semioottisista piilomerkityksistä. Polttariseurueesta bongatulle söpölle lastentarhanopettajalle hän kertoi olevansa lautapelisuunnittelija, joka halusi tehdä mahdollisimman opettavaisia pelejä, niin että uusien asioiden omaksuminen olisi hauskaa, tapahtuisi leikin varjolla kuin itsestään, samalla pelaessa vahvistuisivat myös sosiaaliset taidot, nehän ovat niitä tärkeimpiä tulevaisuuden kannalta, niiden opettamiseksi pitäisi varhaiskasvatukseenkin saada lisää resursseja, ehdottomasti.

Kaikissa näissä identiteeteissä oli jotain todellisuuspohjaa. Aki oli valtiotieteellisessä lukenut Fisket ja Kristevat ja ollut töissä mukana niin monessa mainosvideotuotannossa, että pystyi luontevasti puhumaan elokuva-

kerronnasta ja eri kulttuureille tyypillisistä visuaalisista metaforista. Hän oli myös ollut mukana suunnittelemassa lastensuojelujärjestön viestintäkampanjaa, jonka yhtenä toimenpiteenä oli alakouluikäisille suunnattu erilaisiin kiusaamistilanteisiin ratkaisumalleja tarjoava peli.

Juuri kun hän oli onnistunut rakentamaan muutamaa löyhään kaverisuhteeseen perustuvan vakipanon ja päälle tulevien yhden yön juttujen toimivan ihmishuhdeverkoston, hän törmäsi Huvilateltan taksijonossa Annastiinaan ja rakastui.

Heidän kymmenvuotinen suhteensa jakautui kahteen yhtä pitkään osaan. Kevääseen ja syksyyn. Kukoistukseen ja kuihtumiseen. Taivaaseen ja helvettiin.

Vedenjakajana oli Veera. Annastiina ei sitä myöntänyt, eikä Akikaan olisi halunnut. Mutta niin se oli, lapsi ajoi heidät erilleen.

Veeran syntymän jälkeen Annastiinan elämässä oli uusi kiintopiste. Ensimmäisen vuoden Aki pysyi mukana, lapsi oli heidän, he olivat molemmat yhtä sekaisin sen tuomasta muutoksesta, yhtä ihmeissään ja ylpeinä jokaisesta uudesta ensimmäisestä: hymyistä, liikkeistä, askelista, sanoista.

Vähitellen Aki huomasi olevansa yhä enemmän ulkoradalla, niin henkisesti kuin fyysisestikin. Kun Aki yritti ehdottaa, että vauva voisi nukkua omassa sängyssään – niinhän neuvolassakin oltiin sanottu, että oma sänky on hyväksi sekä lapselle että aikuisille – Annastiina teki selväksi, että hänen vieressään, kainalossaan ja rinnoillaan

nukkui Veera aina kun hän niin halusi ja tietysti Veera halusi, muuten äidille tulisi paha mieli, kuten Annastiina suutaan korostetusti mutristaen tytölle leperteli. Hassuteli muka.

Riidoista tuli ensin jokaviikkoisia, sitten päivittäisiä. Lopulta he eivät enää jaksaneet, olivat molemmat väsyneitä. Aki sanoi ensimmäisenä, että varmaan olisi parasta vain erota, ja molemmat yllättyivät, miten vauhdilla asiat etenivät, tuntui kuin he olisivat siirtyneet oman parisuhteensa katsomoon seuraamaan, miten asiansa osaavat pesänselvittäjät, konkurssilakimiehet ja hautausurakoitsijat jakoivat heidän elämänsä sopusuhtaisiin paloihin ja siirsivät ne kipua tuntematta uusiin asuntoihin, uusiin asentoihin.

Eron jälkeenkin Annastiina opasti, miten lasta pitää kasvattaa ja miten Aki ei saa hyvittää harvempia tapauksia Veeran kanssa tekemällä vain kivoja asioita, syömällä herkkuja tai ostamalla pädin, jota lapsi ei osaa vielä edes kunnolla kaivata. Annastiinan luona Veera tietysti elää normaalia elämää, jossa on enemmän sääntöjä ja kieltoja, koska lapsikin tietää, että juuri rajat ovat parasta rakkautta.

Siinä oli Akin mielestä ollut heidän riitojensa ydin. Rakkauttakin oli oikeaa ja väärää, lastenkasvatus ei ollut mitään yhteistyötä vaan kilpailua, jossa tärkeintä oli tehdä kaikki niin oikein kuin mahdollista. Oikein, kuten Annastiina teki.

Aki kävi näitä keskusteluja ensimmäisen eron jälkeisen vuoden, kunnes tajusi, ettei hänen tarvitse. Että he

eivät olleet enää naimisissa, että hän oli halunnut erota juuri siksi, että pääsisi irti tällaisesta, voisi jättää jokapäiväisen syyllistämisen taakseen.

Hän oli katsellut Annastiinan viestiä, valitusta siitä, miten Akin luona oli pitkän viikonlopun aikana valvottu kaksikin tuntia myöhempään kuin arkena, miten Veera oli ollut sitten väsynyt eikä olisi halunnut maanantaina kouluun, miten rutiineista pitää jaksaa pitää kiinni vaikka he tapaisivatkin ensimmäistä kertaa kahteen viikkoon ja että on tosi raskasta jo muutenkin kasvattaa lasta pääosin yksin, jos toinen osapuoli ei ole näihin ihan yleisiin ja kaikkien lastenpsykiatrien tunnustamiin periaatteisiin sitoutunut.

Aki oli vain jättänyt vastaamatta. Hän muutti Annastiinan nimen puhelinmuistioon Sekopääksi ja tunsu siitä hetken lapsellista tyydytystä. Samalla tuntui, että ero oli vihdoin lopullinen, että hän oli viimeinkin vapaa.

Kun Annastiina oli sitten ilmoitusluontoisesti kertonut, että hänelle oli tarjottu paikkaa Lontoosta, että hän aikoi hyväksyä tarjouksen ja ottaa Veeran mukaansa, Aki ei ollut jaksanut harata vastaan.

★

AKIN KRAPULA alkoi hellittää. Hän kuurasi vessa, radiossa Whitney Houston halusi tanssia jonkun kanssa. Aki mietti, oliko Whitney pohtinut, millainen rooli hänellä oli kuulijoidensa elämässä, missä kaikissa

tilanteissa mahtoi olla taustalla. Romanttisissa kohtauksissa, juhlissa, automatkoilla, myyntimiesten hotellihuoneissa, joissa MTV:n videot loivat alkuillan äänimaton, sopivan taustan minibaarista otetuille pohjille ennen siirtymistä hotellikompleksin kellariin louhituun yökerhoon.

Kun Whitney oli maannut kylpyammeessa oksennuksessaan, oliko hän miettinyt, että kymmenissä tuhansissa kodeissa ympäri pallon kuunneltiin juuri nyt hänen tuotoksiaan, kultakauden hittejä ajalta, jolloin kuuluisuus oli vielä uutta, sellaista, josta humaltui. Ei ihme, että pää ei kestä, jos joutuu miettimään, että on koko maailman omaisuutta.

Aki ruiskautti kerman väristä puhdistusainetta lavuaariin ja hinkkasi voimalla. Vähä vähältä lika antoi periksi, allas kiilteli kuin mainoksessa, aina pirteän perheenäidin taianomaisen kosketuksen jäljiltä.

Siivous oli Akin katumusharjoitus, hän jynssäsi keittiön tai vessan aina, jos ilta oli venynyt liian pitkälle, sellaisiin mittoihin, että minkään keskivertoa älyllisemmän tai fyysisemmän ponnistuksen tekemisestä tuli liian vaikeaa. Puhdas tila oli merkki paremmasta, siitä, että asioilla oli aikansa ja paikkansa, elämä kaikesta huolimatta jonkinlaisessa järjestyksessä.

Aki päätti ryhdistäytyä. Hän oli käynyt pohjalla, ei hän edes muistanut milloin oli viimeksi ajanut yöbussilla. Nyt alkaisi uusi elämä. Vähemmän viinaa, paljon vähemmän, tämä saisi olla viimeinen kerta, kun ilta karkaa käsistä, hän ajatteli. Näin ei voi enää jatkua, hän on

jo yli neljäkymmenen, vastuullisessa tehtävässä, pian ehkä vielä vastuullisemmassa.

Hän mietti HP:n puhelua.

Aki oli joskus viihdyttänyt itseään ajatuksella firman toimitusjohtajuudesta. Hän ei pitänyt sitä todennäköisenä eikä se ollut hänen tavoitteenaan, siksikin HP:n pyyntö oli tullut yllätyksenä.

Mutta tarkemmin ajatellen pyynnölle oli hyvät perusteet. Akilla oli keskeinen rooli, kun CapIcen omistamia yrityksiä pantiin kuntoon. Hän teki vaativan perustyön, oli mukana kirkastamassa kilpailuetuja, auttamassa muutosten läpimenoa ja paketoimassa kaiken kauniisiin kuoriin. Samaa tarvittiin nyt heilläkin.

Lauantai kääntyi illaksi, kotikadun turkkilaisesta haettu kebab palautti uskon elämään. Tässä olisi hänen mahdollisuutensa olla kuuluisa. Ei nyt ihan Whitney, mutta tunnettu niissä piireissä joissa pitääkin. Hän alkoi jo nähdä itsensä uusin silmin.

Hän pesi hampaat, huuhtoi suustaan vanhan viinan rippeet. Hän menisi aikaisin nukkumaan, uusi elämä alkaisi nyt.

»Toimitusjohtaja Aki Metsäharju», hän lausui, kun katseli kuvaansa vasta kuuraamastaan kylpyhuoneen peilistä.

Hän piti siitä miltä lause kuulosti. Se kuulosti sellaiselta, mitä hän yhtäkkiä halusi enemmän kuin mitään muuta.

3.

LAURA OLII ILTAVUOROSSA, ympärillä Kruununhaka oli kääriytynyt porvarilliseen rauhaan. Alepan ovi kävi tiuhaan, kun eläkeläiset ja opiskelijat tulivat hakemaan punaisen alennuslapun saaneita ja muutaman kellonkierron päästä myyntikelvottomiksi muuttuvia tuotteita.

Vanhukset ostivat vanhaksi käyvää pakon edessä, nuoret pelastaakseen maailman hävikiltä. Ovelimmat papat kävivät jo etukäteen piilottamassa päivän nakkeja iäisyyksiä säilyvien metvurstien taakse.

Jokapäiväinen alennusmyynti alkoi yhdeksältä. Ensimmäinen tarjoushaukka, aina samoissa vaatteissa kulkeva pesemätön nuorimies nosteli jo vitriinistä loppuja munkkeja ja höpisi samalla itsekseen.

Kassalle saapui toinen vakioasiakas, muovipusseja kaihtava hippi, joka latoi hihnalle irtoporkkanoita ja yksittäisiä sipuleita. Laura tervehti ja oikoi sipuliin rytäytyn hintalapun lukukelpoiseksi. Hippi pakkasi juurekset reppuun, jätti jälkeensä multaa ja kuorenpalasia. Laura nyppi multahiput ja kuoret kämmenelleen ja tiputti ne tiskin alla olevaan roskikseen. Harmitti, mutta ei hän kiireessä voinut niitä takahuoneen biojäteastiaankaan viedä.

Laura vilkaisi kelloa ja huomasi, että seuraavaan taukoon oli vielä puoli tuntia. Puoli tuntia ja hän pääsisi hetkeksi huvitustensa pariin. Inalle hän puhui harrastuksesta, tämä vaan naureskeli ja sanoi sen olevan enemmänkin pahe, melkein jo addiktio. Mutta ei Laura osannut sitä niin vaarallisena pitää. Jotkut katsoivat tv-sarjoja läpi yön, ei hänen juttunsa sen kummallisempi ollut.

Keski-ikäinen nainen osti juustonaksuja, pienen omenasiiderin ja 80-luvulla suosiossa olleen suklaapatukan. Makeisvalmistaja oli tuonut sen takaisin markkinoille täsmäiskuna lapsuuttaan haikailevien nelikympipisten nostalgiannälkään. Naisen tummien hiusten kehystämiltä kasvoilta paistoi tarkemmin määrittämätön alakulo. Laura päätti piristää hänen päiväänsä ja kysyi henkkareita.

»No jopas», nainen naurahti, pudisteli hymyillen päätään ja kaivoi ajokortin lompakostaan.

Kikka toimi aina, välillä joku paperinsa näyttänyt pysähtyi jo kaupan eteiseen kirjoittamaan ilahtunutta somepäivitystä. Laura oli keksinyt ikuisen nuoruuden lähteen ja oli riittävän fiksu ammentaaakseen siitä harkiten.

Hän mietti, oliko tosiaan jo addiktoitunut. Ehkä Iina oli oikeassa. Hän oli viihtynyt puhelimellaan aiemmat tauot, ehkä olisi hyvä tehdä vaihteeksi jotain muuta. Jos hän jumppaisi hetken, tai kiertäisi vaikka korttelin.

Kassalle saapui vanhempi mies, joka ojensi palautuspullojen kuitin vasta, kun oli maksanut ostoksensa, pel-

**PAHIMPIA OVAT TARINAT,
JOITA KERROMME ITSELLEMME.
MIHINKÄÄN EI OLE NIIN
HELPPO USKOA KUIN
OMIIN VALHEISIINSA.**

Nelikymppinen Aki saa yllättävän tarjouksen,
josta ei voi kieltäytyä.

Opintojaan päättävä Laura tekee kahta työtä
ja hautoo suuria suunnitelmia.

Häikäilemättömällä HP:llä on jo kaikki,
silti hän haluaa vielä enemmän.

Kaikki kolme joutuvat pohtimaan valintojensa
merkityksiä pohjia myöten.

Valheet joihin uskomme on kertomus unelmista,
kunnianhimosta ja bisnesmaailman likaisesta pelistä.
Mikä on oikein ja mikä tavoittelemisen arvoista?
Koukuttava, hauska ja syvästi inhimillinen romaani
tekee modernista työelämästä purevaa satiiria.

	 9 789510 481592	
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-48159-2